

БЯЛА ПАЛАНКА (Бяла чеилий)

Село в Твърдишка община от долинен тип. Отстои на 16 км североизточно от Твърдица и на 21 км северозападно от Сливен. Разположено е на водослива на Голямата и Малката река, образуващи Бялопаланска река. Надморската височина е 400–500 м.

Районът не е проучен археологически. В землището има местност Аул кая, оградена с големи камъни. В скалистата местност *Кирез кая* (*Киле кая*), на 2,8 км северозападно от селото, има следи от стара твърдина. На 1 км северозападно в долината на Голямата река е местността *Клисе дюзю* ('църковно място, църковна равнина'). Следи от старо селище има и на *Коджа таи*, на 2 км северозападно. На североизток от селото има местност *Мезар баши* ('Главните гробища'). В предание се говори за малко селище в м. *Перемесчи* срещу Клисе дюзю.

Най-ранното писмено сведение за селото под името *Белу джеишлдже* е от османски регистър през 1666 г. По това време в селото има 20 джизиеханета – немюсюлмански домакинства (българи), плащащи поголовен данък (джизие). Според местни предания отначало селото е било на изток към с. Жълт бряг, след което се премества на сегашното място. Битува и предания за чумни епидемии.

През периода на Възраждането името на селото е *Беле чеишиси*. През 1859 г. в него има 20 фамилии на мюсюлмани сунити. Съществува тълкуване на името *Чеиши* като влажно, водно място. Според други там е било мандра или къшла на с. Бяла. След Освобождението името е *Бяло чеилий*.

В периода на турската власт *Бяла чеилий* е в Сливенска каза. След 1878 г. селото е в Сливенска околия. С министерска заповед № 3775 от 7. 12. 1934 г. то е преименувано на *Бяла паланка*. Административно е самостоятелна община, в която влизат селата Боров дол и Жълт бряг. След това е в Беленска община. Накрая е към община Боров дол. Част от турците се изселват и идват български семейства. В момента преобладава турско население.

През 1893 г. в селото има 44 домакинства; през 1905 г. – 77 сгради и 388 жители; 1920 – 419 жители; 1926 – 79 сгради, 111 домакинства и 595 души; 1934 – 669; 1956 – 1041; 1975 – 1119; 1985 – 1202, 2001 – 1058 и 2010 – 1008 жители.

Читалището „Нов път“ е основано през 1948 г. под името „Назъм Хикмет“. Има новопостроена голяма джамия. Училището е с обучение от I до VIII клас.

Поминъкът на населението е животновъдство, земеделие, дърводобив, миньорство. Край селото е имало бичкии (дъскорезници).

Землището на селото граничи със землищата на селата Градско, Жълт бряг, Боров дол, Твърдица и Божевци. Теренът е горист планински с височина от 400 до 1282 м. Има залежи от каменни въглища. Разработена е мина „Кичеста“.

Почвите са силно излужени до слабо подзолени, каменисти.